

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 183

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 6 martie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 743 din 21 noiembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală	2–5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
306. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea derogării în scop științific pentru unele specii de pești	5–6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 9 din 27 ianuarie 2020 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	7–13
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DÔMENIUL ENERGIEI	
21. — Ordin pentru aprobarea Regulamentului privind separarea contabilă a activităților desfășurate de către titularii de licențe din sectorul gazelor naturale	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 743

din 21 noiembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Răzvan Mihail Bumbu în Dosarul nr. 2.133/89/2017/a1 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.518D/2017.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Ionel Nicolae Nechita, cu delegație la dosar. Lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care expune, mai întâi, pe larg, cadrul procesual în care a fost invocată această excepție. Precizează, ca element de noutate, faptul că excepția de neconstituționalitate nu are ca obiect înregistrările spontane, ci activitățile specifice folosirii metodelor speciale de supraveghere și cercetare, în condițiile în care textul criticat trimite la capitolul IV — *Metode speciale de supraveghere sau cercetare*, dispozițiile generale fiind reglementate în art. 138 din același capitol. Se apreciază că nu se înțelege ce înseamnă „înregistrări”, înregistrarea neputându-se realiza fără interceptarea semnalelor acustice, iar aceasta trebuie să fie dispusă de judecătorul de drepturi și libertăți, atunci când sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile reglementate de alin. (1) al art. 139. Se arată că fără existența unui mandat, a unei autorizații, ordonanțe, chiar și provizorii, nu poate fi dispusă supravegherea tehnică. Se încalcă astfel condițiile prestabilite de legiuitor, de garantare a drepturilor procesuale, sens în care se detaliază deficiențele neconstituționale, astfel cum sunt acestea expuse și în dosarul cauzei. În continuare se arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, o ingerință în drepturile unei persoane este justificată dacă este prevăzută de lege, urmărește un scop prevăzut de legiuitor și este necesară și proporțională pentru atingerea acestui scop, sens în care se face referire la *Cauza Lordachi și alții împotriva Moldovei*. Având în vedere și această jurisprudență, se conchide că dispozițiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, dreptul la viață intimă, familială și privată ca urmare a certificării oricărei înregistrări, realizate din proprie inițiativă, efectuate de părți sau alte persoane, fără existența unui mandat. Prin raportare la art. 20 din Constituție se invocă prevederile art. 6 și 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 12 din Declarația Universală a

Drepturilor Omului. Drepturile procesuale sunt încălcate ca urmare a lipsei de claritate și de precizie a normei penale. În concluzie, se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Cu referire la ingerința în viața privată, arată că este justificată prin prisma politicii penale a statului de prevenire și combatere a infracțiunilor. Nu poate fi reținută susținerea potrivit căreia înregistrările realizate de alte persoane ar fi lipsite de garanții, câtă vreme acestea pot fi contestate și expertizate la cererea inculpatului și deci înlăturate, existând acel control *a posteriori*. Caracterul complet și intact al înregistrării poate fi verificat de experți. Nu se pune problema controlului *a priori*, pentru că aceste înregistrări se realizează fără a exista un acord al autorităților. Se mai reține că durata înregistrării este limitată la perioada pregătirii sau săvârșirii infracțiunii, deci nu este necesar să se prevadă prin lege o durată. Având în vedere că nu este o măsură stabilită de autorități, nu se impun măsuri de informare ulterioară a inculpatului cu privire la înregistrarea sa de către o persoană privată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea nr. 54/CC din 20 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.133/89/2017/a1, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Răzvan Mihail Bumbu într-o cauză având ca obiect soluționarea unor contestații formulate în temeiul art. 347 din Codul de procedură penală împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că economia dispozițiilor art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală relevă abateri de la suma garanțiilor oferite de ansamblul prevederilor legale. Astfel, prin raportare la posibilitatea efectuării înregistrărilor de către părți sau martori anterior începerii urmăririi penale, se ajunge la încălcarea condițiilor prestabilite de legiuitor privind garantarea drepturilor procesuale. Se indică în acest sens o serie de „deficiențe neconstituționale fundamentate de prezentarea lacunară în cuprinsul alin. (3)”, care permit ipoteza înregistrărilor premeditate efectuate de părți sau de alte persoane cu scopul deschiderii procesului penal, respectiv: lipsa de obiectivitate și pregătire profesională adecvată a persoanei care realizează ingerința în viața privată a subiectului; lipsa unui control *a priori* (aspect care poate conduce la existența unei ingerințe în viața privată a persoanei, fără a exista, în fapt, premisele săvârșirii unei infracțiuni); lipsa unui control *a posteriori* (lacună care poate conduce la prezentarea subiectivă a faptelor, interpretarea eronată, scoasă din context a înregistrărilor și înaintarea unei ipoteze false organului de urmărire penală); lipsa garanțiilor referitoare la păstrarea caracterului intact și complet al înregistrărilor (fapt ce poate atrage arbitrarul hotărârilor de condamnare); lipsa prevederii unei durate limitate de efectuare a supravegherii tehnice (fără a exista această constrângere

asupra persoanei interesate, subiectul poate fi supus unor măsuri, fără a avea cunoștință de acestea, pentru un termen stabilit în mod discreționar); lipsa informării ulterioare cu privire la existența măsurii de supraveghere tehnică (persoana care efectuează înregistrarea nu se află sub obligația de a informa, ulterior efectuării, subiectul în cauză, fapt care poate crea premisele unei presiuni asupra subiectului înștiințat, dar care nu poate audia înregistrarea, sau neînștiințat, aflat în imposibilitatea de a se apăra). Se apreciază că oricare dintre deficiențele prezentate poate conduce la producerea unei vătămări prin continuarea urmăririi penale față de suspect sau punerea în mișcare a acțiunii penale ale cărei consecințe nu pot fi înlăturate nici chiar după obținerea unei soluții de clasare sau achitare. Altfel spus, chiar dacă instanța de judecată ar constata ulterior nelegalitatea înregistrărilor, acestea vor fi constituit deja fundamentul dispunerii unor alte măsuri, fie acestea de supraveghere sau chiar preventive. Se mai susține că drepturile procesuale recunoscute atât în legislația internă, cât și în legislația europeană sunt încălcate ca urmare a lipsei de claritate, precizie și previzibilitate a normei penale. Dat fiind faptul că persoana interesată, care realizează activități specifice supravegherii tehnice, nu poate fi constrânsă la limitarea în timp a activității, înștiințarea subiectului, asigurarea integrității înregistrării sau respectarea regulilor referitoare la obținerea probelor, se încalcă dreptul la apărare, sub aspectul desfășurării tuturor acțiunilor care să susțină o eventuală soluție favorabilă. Se invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la cerințele de calitate a legii și se apreciază că în contextul supravegherii secrete exercitate de viitoare părți în proces sau alte persoane, chiar dacă înregistrările privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții, obținerea acestora de către organele de urmărire penală printr-un procedeu probator nelegal permite intervenții arbitrare, contrare dispozițiilor art. 6 și 8 din Convenție.

7. Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, dispozițiile legale criticate „reiau în mod integral vechile dispoziții legale”, prevăzute de art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, cu privire la care, în repetate rânduri, Curtea Constituțională a constatat constituționalitatea (a se vedea Decizia nr. 539 din 7 decembrie 2004, Decizia nr. 593 din 21 septembrie 2006 și Decizia nr. 825 din 16 noiembrie 2006). Se apreciază că dispoziția legală criticată reprezintă opțiunea legiuitorului și a fost adoptată conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. Prin adoptarea acestor norme, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere, respectând principiul separației și echilibrului puterilor în stat, prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituție, principiul necesității, proporționalității, aplicării nediscriminatorii și conservării substanței dreptului în restrângerea exercițiului unor drepturi, prevăzut de art. 53 alin. (2) din Constituție și principiul înfăptuirii justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, prevăzut de art. 126 alin. (1) din Constituție.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale asupra unei soluții legislative similare prevăzute în art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, respectiv Decizia nr. 1.562 din 7 decembrie 2010.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, rațiunea reglementării în conținutul art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală a posibilității ca înregistrările prezentate de părți să poată „constitui mijloace de probă dacă nu sunt interzise de lege” este aceea ca oricine are o probă ce poate servi aflării adevărului să o poată prezenta, dispozițiile respective fiind aplicabile în cazul surprinderii în mod spontan a unor fapte sau împrejurări ce sunt înregistrate prin mijloace audio sau video. Culegerea de informații și date cu privire la pregătirea săvârșirii unor infracțiuni sau derularea acțiunilor cu caracter infracțional se realizează, fără îndoială, în scopul „desfășurării instrucției penale” (chiar dacă se face anterior momentului începerii urmăririi penale) și constituie unul dintre cele mai eficiente mijloace de „prevenire a faptelor penale”. În jurisprudența Curții de la Strasbourg s-a statuat că în cazul în care „înregistrările nu au constituit singura probă împotriva acuzatului, iar acesta a avut posibilitatea să conteste atât autenticitatea, cât și folosirea ei” nu se aduce atingere dreptului la un proces echitabil (Hotărârea din 25 septembrie 2001, pronunțată în Cauza *P.G. și J.H. contra Regatului Unit*). De asemenea, dispozițiile criticate se aplică numai în cazul săvârșirii unei infracțiuni, în vederea aflării adevărului, înregistrările putând fi supuse expertizei tehnice, potrivit dispozițiilor art. 172—181¹ din Codul de procedură penală. Totodată, în procedura camerei preliminare, inculpatul poate formula cereri și ridica excepții referitoare la verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, inclusiv în ceea ce privește înregistrările efectuate de părți sau de alte persoane. În plus, dispoziția de lege criticată dispune, în mod expres, că sunt avute în vedere înregistrările, efectuate de părți sau de alte persoane, care privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții. Astfel, sunt avute în vedere convorbirile sau comunicările personale ale părții în cauză, neputând fi înregistrate și prezentate ca mijloc de probă convorbirile unor terți, în acest caz fiind incidente dispozițiile art. 226 din Codul penal referitoare la violarea vieții private. Totodată, prevederile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală includ și persoana inculpatului, care se poate prevala de acestea în scopul dovedirii netemeinicii acuzațiilor aduse.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Supravegherea tehnică*, având următorul conținut: „*Înregistrările prevăzute în prezentul capitol, efectuate de părți sau de alte persoane, constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții. Orice alte înregistrări pot constitui mijloace de probă dacă nu sunt interzise de lege.*”

14. Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cuprinse în art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare și art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată. Se invocă și

dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* și art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, referitor la dreptul la protecția legii împotriva imixtiunilor sau atingerilor vieții private, de familie, atingerilor aduse onoarei și reputației sale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului Curții Constituționale din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 756 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 25 aprilie 2017, prin care Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității aceluiași text de lege, în raport cu prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), ale art. 20 și art. 21 alin. (3), precum și cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate deopotrivă și în prezenta cauză, s-a observat că un text asemănător a fost introdus în vechea reglementare procesual penală prin art. I pct. 47 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003. Ulterior, prin art. I pct. 51 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, acest text a fost modificat, căpătând o formă identică cu cea din prezent, în Codul de procedură penală din 1968 dispoziția similară regăsindu-se în art. 91⁶ alin. 2. În continuare, Curtea a reținut că, prin Decizia nr. 1.562 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 21 ianuarie 2011, Decizia nr. 593 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 856 din 19 octombrie 2006, Decizia nr. 825 din 16 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007, și Decizia nr. 134 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 17 martie 2011, a statuat că rațiunea reglementării este aceea ca oricine are o probă ce poate servi aflării adevărului să o poată prezenta, dispozițiile respective fiind aplicabile în cazul surprinderii în mod spontan a unor fapte sau întâmplări ce sunt înregistrate prin mijloace audio sau video. Folosirea unor astfel de înregistrări ca mijloc de probă într-un proces penal este în concordanță cu prevederile art. 53 din Constituție, care recunosc legitimitatea unor restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, inclusiv ale exercițiului dreptului la respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private — invocat în motivarea excepției —, dacă acestea se fac prin lege și în vederea apărării unor valori sociale importante, precum desfășurarea instrucției penale sau prevenirea faptelor penale (a se vedea paragrafele 21 și 22 din Decizia nr. 756 din 13 decembrie 2016, precitată).

16. În ceea ce privește eventualele abuzuri, prin aceeași decizie (paragraful 23), Curtea a reținut că legislația procesual-penală anterioară prevedea suficiente garanții în vederea înlăturării acestora, dispozițiile art. 91⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968 aplicându-se numai în cazul săvârșirii unei infracțiuni, când, în vederea aflării adevărului, înregistrările pot fi supuse expertizei tehnice (art. 91⁶ alin. 1), părțile având posibilitatea contestării lor potrivit prevederilor art. 64, 67 și 68 din Codul de procedură penală. În ceea ce privește noua reglementare, Curtea a observat că, și în acest caz, dispozițiile criticate se aplică numai în cazul săvârșirii unei infracțiuni, în vederea aflării adevărului, înregistrările putând fi supuse expertizei tehnice, potrivit dispozițiilor art. 172—181¹ din Codul de procedură penală. De asemenea, în procedura

camerei preliminare, inculpatul poate formula cereri și ridica excepții referitoare la verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, inclusiv în ceea ce privește înregistrările efectuate de părți sau de alte persoane.

17. Curtea constată că s-a mai pronunțat și cu privire la critici similare formulate în raport cu aceleași dispoziții din acte internaționale, invocate în temeiul art. 20 din Constituție. În acest sens a reținut că art. 8 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale admite ingerința unei autorități publice în exercitarea dreptului la respectarea vieții private și familiale a persoanei, a domiciliului său și a corespondenței sale, „*în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale [...]*”. Culegerea de informații și date cu privire la pregătirea săvârșirii unor infracțiuni sau la derularea acțiunilor cu caracter infracțional se realizează, fără îndoială, în scopul „*desfășurării instrucției penale*” (chiar dacă se face anterior momentului începerii urmăririi penale) și constituie unul dintre cele mai eficiente mijloace de „prevenire a faptelor penale” (a se vedea Decizia nr. 1.562 din 7 decembrie 2010, precitată). Totodată, art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului prevede că „*Nimeni nu va fi obiectul unor imixțiuni arbitrare în viața sa particulară, în familia sa, în domiciliul său ori în corespondență, nici al unor atingeri ale onoarei sau reputației sale. Orice persoană are dreptul la protecția legii împotriva unor astfel de imixțiuni sau atingeri*”. Același document internațional prevede însă, la art. 29 pct. 2, că „*în exercitarea drepturilor și libertăților sale, fiecare persoană este supusă numai îngrădirilor stabilite de lege în scopul exclusiv al asigurării recunoașterii și respectului drepturilor și libertăților celorlalți și în vederea satisfacerii cerințelor juste ale moralei, ordinii publice și bunăstării generale, într-o societate democratică*”. Curtea a apreciat, de asemenea, că în examinarea excepției de neconstituționalitate trebuie avută în vedere și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care, în Hotărârea din 25 septembrie 2001, pronunțată în Cauza *P.G. și J.H. împotriva Regatului Unit*, a apreciat că, în cazul în care „înregistrările nu au constituit singura probă împotriva acuzatului, iar acesta a avut posibilitatea să conteste atât autenticitatea, cât și folosirea ei”, nu s-a adus atingere dreptului la un proces echitabil. (a se vedea paragrafele 24 și 25 din Decizia nr. 756 din 13 decembrie 2016, precitată)

18. Curtea a mai reținut că, fiind chemată să se pronunțe asupra constituționalității unor dispoziții prin care se modifică art. 91⁶ din Codul de procedură penală din 1968, în sensul eliminării posibilității de a se folosi ca mijloace de probă înregistrările realizate de părți sau de alte persoane fără încălcarea vreunei dispoziții legale, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor modificatoare (paragraful 26 din Decizia nr. 756 din 13 decembrie 2016, precitată). Astfel, prin Decizia nr. 54 din 14 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 23 ianuarie 2009, Curtea a statuat că prin modificarea propusă se elimină, de exemplu, posibilitatea de a se utiliza ca mijloace de probă imaginile înregistrate de camerele de supraveghere video din incinta unei bănci pentru identificarea autorilor unui jaf, înregistrările efectuate de victima unei agresiuni în propriul domiciliu, înregistrările efectuate de persoane particulare cu ocazia unui grav accident de circulație în urma căruia au rezultat victime, iar autorul accidentului a părăsit locul faptei etc. Prin eliminarea posibilității de probațiune se limitează dreptul persoanei vătămate prin infracțiune, și nu numai al acesteia, de a se apăra pe cale judiciară, încălcându-se astfel principiul dreptului la apărare consacrat prin art. 24 alin. (1) din Constituție și principiile accesului la justiție și

dreptului la un proces echitabil, prevăzute de art. 21 din Legea fundamentală. Curtea a mai observat că dispoziția de lege criticată dispune, în mod expres, că sunt avute în vedere înregistrările, efectuate de părți sau de alte persoane, care privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terți. Astfel, sunt avute în vedere convorbirile sau comunicările personale ale părții în cauză, neputând fi înregistrate și prezentate ca mijloc de probă convorbirile unor terți, în acest caz fiind incidente dispozițiile art. 226 din Codul

penal referitoare la violarea vieții private. Totodată, Curtea a reținut că, referindu-se la înregistrările personale efectuate de părți sau de alte persoane, dispoziția de lege criticată include și persoana inculpatului, care se poate prevala de acestea în scopul dovedirii netemeinicii acuzațiilor aduse.

19. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția care au fundamentat deciziile mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Răzvan Mihail Bumbu în Dosarul nr. 2.133/89/2017/a1 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea derogării în scop științific pentru unele specii de pești

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 116.207 din 11.02.2020 al Direcției biodiversitate, ținând seama de Avizul Academiei Române nr. 6/CJ din 4.02.2020, luând în considerare prevederile art. 1 alin. (1) lit. c) din Procedura de stabilire a derogărilor de la măsurile de protecție a speciilor de floră și faună sălbatice, aprobată prin Ordinul ministrului mediului și al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 203/14/2009,

ținând cont de prevederile art. 38 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Prin derogare de la prevederile art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, se aprobă capturarea, inventarierea și eliberarea ulterioară a unui număr de exemplare din specii de pești din pâraul Algeanu, pâraul Bozu, râul Coza, râul Putna, județul Vrancea, după cum urmează:

Speciile	Numărul exemplarelor	Stadiul de dezvoltare (ouă, larve imature, plantule sau adulți, pui, animale adulte)	Starea exemplarelor înaintea prelevării (vii, moarte, rănite, cu dizabilități)	Starea exemplarelor după prelevare (vii, moarte, rănite, cu dizabilități)
<i>Sabanejewia aurata</i> (dunăriță)	50	pui/adulți	vii	vii
<i>Gobio kessleri</i> (petroc)	50	pui/adulți	vii	vii

Art. 2. — (1) Derogarea se stabilește de la data intrării în vigoare a prezentului ordin până la data de 31 august 2020.

(2) Capturarea exemplarelor din speciile de faună sălbatică se realizează numai de către Asociația pentru conservarea diversității biologice, denumită în continuare *titularul activității*, cu personal tehnic de specialitate.

(3) Capturarea exemplarelor din speciile de faună sălbatică prevăzute la art. 1 se va face utilizând un aparat de pescuit electric, cu respectarea tehnicilor de capturare pentru evitarea rănirii exemplarelor de faună sălbatică.

(4) Exemplarele din speciile de faună sălbatică vor fi capturate, inventariate și eliberate în cel mai scurt timp și în condiții de maximă securitate.

(5) Este interzisă folosirea utilajelor care prezintă un grad de uzură ridicat sau pierderi de carburanți și/sau lubrifianți.

(6) Se vor folosi utilaje și mijloace de transport cu motoare performante, dotate cu atenuatoare de zgomot și capotaje în vederea încadrării în nivelul de zgomot admis, respectiv limitarea, pe cât posibil, a activităților generatoare de poluare fonică.

(7) Titularul activității prevăzut la alin. (2) se obligă să nu degradeze situl pentru care se aplică derogarea și va ține evidența tuturor categoriilor de deșeuri generate și a modului de eliminare al acestora.

(8) În cazul unor accidente/intervenții care produc prejudicii obiectivelor de conservare sau integrității siturilor, se vor demara lucrări de refacere ecologică ce vor fi vizate de administrator —

Agenția Națională pentru Arii Naturale Protejate, iar refacerea ecologică se va face pe cheltuiala titularului activității.

(9) În cazul unui eveniment care pune în pericol mediul, se anunță imediat autoritățile pentru protecția mediului (Agenția Națională pentru Protecția Mediului, Garda Națională de Mediu, Agenția Națională pentru Arii Naturale Protejate).

(10) Pentru activitățile prevăzute la alin. (2) se va solicita și obține autorizația de mediu pentru recoltare/capturare.

Art. 3. — (1) În termen de 7 zile de la data capturării, beneficiarul are obligația să transmită autorității teritoriale pentru protecția mediului și autorității teritoriale care răspunde de silvicultură un raport asupra fiecărei acțiuni derulate în baza derogării obținute.

(2) Modelul raportului asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) Agenția județeană pentru protecția mediului transmite Agenției Naționale pentru Protecția Mediului și Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, în maximum 45 de zile de la data aplicării derogării, un raport referitor la rezultatele acesteia în baza datelor prevăzute la alin. (1).

Art. 4. — Controlul aplicării derogării se exercită de către personalul împuternicit din cadrul subunităților teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de protecția mediului.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Costel Alexe

București, 24 februarie 2020.

Nr. 306.

ANEXĂ

R A P O R T
asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute
— model —

Solicitant

Specia pentru care s-a acordat derogarea

Numărul exemplarelor

Stadiul de dezvoltare

Starea exemplarelor înainte de prelevare

Starea exemplarelor după prelevare

Locul de prelevare

Data prelevării

Mijloace, instalații și metode avute în vedere

Stocarea și destinația specimenelor

MOTIVUL RECOLTĂRII/DEROGĂRII

în interesul protejării faunei și florei sălbatică și al conservării habitatelor naturale;

pentru prevenirea producerii unor daune importante, în special asupra culturilor agricole, animalelor domestice, pădurilor, pescăriilor și apelor, iar, în cazul speciilor de animale, altele decât păsările, și pentru prevenirea producerii unor daune importante asupra altor bunuri;

în interesul sănătății și securității publice, iar, în cazul speciilor de animale, altele decât păsările, și pentru alte rațiuni de interes public major, inclusiv de natură socială sau economică, și pentru consecințe benefice de importanță majoră pentru mediu;

în scopuri de cercetare științifică și educație, de repopulare și de reintroducere a acestor specii, precum și pentru operațiuni de reproducere necesare în acest scop, inclusiv pentru răspândirea artificială a plantelor;

pentru a permite, în condiții strict controlate, într-o manieră selectivă și într-o măsură limitată, prinderea sau deținerea unui număr limitat și specificat de exemplare din anumite specii de păsări sau din speciile prevăzute în anexele nr. 4 A și 4 B din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare;

în interesul siguranței aeriene, pentru toate speciile de păsări, inclusiv cele migratoare.

(Așașăți documentele care să justifice recoltarea exemplarelor în conformitate cu motivul derogării.)

Data

Semnătura

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 9**din 27 ianuarie 2020**

Dosar nr. 2.747/1/2019

Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Adriana Elena Gherasim	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina Elena Grecu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adrian Remus Ghiculescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mona Magdalena Baci	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, precum și a unor măsuri de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor ce revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile în domeniul reglementat de Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008 privind reglementarea furnizării și transportului rutier de bunuri divizibile pe drumurile publice din România, cu modificările și completările ulterioare, respectiv dacă pentru transportul bunurilor precum deșeuri lemnoase, rumeguș, tocătură lemnoasă, trebuie îndeplinite obligațiile prevăzute de art. 5 lit. a), b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008.”

Magistratul-asistent prezintă referatul, arătând că, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au comunicat puncte de vedere sau simple opinii referitoare la problema de drept supusă dezlegării, unele însoțite de jurisprudență; se arată, de asemenea, că raportul întocmit în cauză a fost comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților, dintre care numai apelanta-reclamantă și-a exprimat punctul de vedere, iar răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la respectiva problemă de drept ce face obiectul sesizării.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunal Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 18 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.568/208/2018, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea problemă de drept:

„Prevederile pct. 21 din anexa nr. 1 «Definiții» la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prevederile art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014 pentru aprobarea Normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, precum și a unor măsuri de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor ce revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile în domeniul reglementat de Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008 privind reglementarea furnizării și transportului rutier de bunuri divizibile pe drumurile publice din România, cu modificările și completările ulterioare, respectiv dacă pentru transportul bunurilor precum

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, competent să judece sesizarea ce formează obiectul dosarului, este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 274 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*)

Ședința este prezidată de doamna judecător Denisa Angelica Stănișor, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent la Secțiile Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 3.568/208/2018, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Prevederile pct. 21 din anexa nr. 1 «Definiții» la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prevederile art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014 pentru aprobarea Normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a

deșuri lemnoase, rumeguș, tocătură lemnoasă, trebuie îndeplinite obligațiile prevăzute de art. 5 lit. a), b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008.”

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investiției instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

A. Obiectul judecării și soluția instanței de fond

2. Prin proces-verbal de constatare a contravențiilor din 23.08.2018, petenta — societate comercială a fost sancționată contravențional cu amendă în cuantum de 2.000 lei, în baza prevederilor 8 alin. (1) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008 privind reglementarea furnizării și transportului rutier de bunuri divizibile pe drumurile publice din România, cu modificările și completările ulterioare (*Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008*), reținându-se încălcarea obligațiilor de a nu transporta pe rețeaua de drumuri publice bunuri divizibile fără tichet de cântar eliberat de furnizor și de a nu transporta bunuri divizibile cu vehicule din dotarea cărora lipsește prelată, iar în cazul în care vehiculele sunt prevăzute prin construcție cu obloane, acestea trebuie să fie asigurate cu sisteme de închidere care să împiedice deschiderea accidentală a obloanelor în cursul transportului și scurgerea bunurilor divizibile; în speță, petenta transporta tocătura de fag.

3. Prin plângerea contravențională înregistrată pe rolul Judecătoriei Caransebeș, contravenienta a solicitat anularea procesului-verbal contestat, cu motivarea că fapta săvârșită nu este sancționată de lege, deoarece nu transporta bunuri divizibile, întrucât, potrivit pct. 21 din anexa nr. 1 la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 46/2008 — Codul silvic*), materialele lemnoase nu sunt bunuri divizibile; de asemenea, a susținut că art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014 pentru aprobarea Normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, precum și a unor măsuri de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor ce revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn, cu modificările și completările ulterioare (*Hotărârea Guvernului nr. 470/2014*) prevede că materialele lemnoase nu sunt bunuri divizibile.

4. Prin Sentința civilă nr. 74 din 25 ianuarie 2019, Judecătoria Caransebeș a admis, în parte, plângerea contravențională formulată în contradictoriu cu Inspectoratul de Stat pentru Controlul Transportului Rutier, prin Inspectoratul Teritorial 5 — I.C.J. Caraș-Severin, a anulat procesul-verbal contestat și a respins, în rest, plângerea, ca neîntemeiată.

5. Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

6. Agentul constator a considerat că ansamblul de vehicule aparținând petentei transporta tocătură de fag, fără ca la bordul autovehiculului să existe tichet de cântar și fără ca vehiculele să aibă prelată sau, în cazul în care sunt prevăzute prin construcție cu obloane, să fie asigurate cu sisteme de închidere care să împiedice deschiderea accidentală a obloanelor în cursul transportului și scurgerea bunurilor divizibile.

7. Din Avizul de expediere a mărfii nr. 692 din 23.08.2018, menționat și în procesul-verbal de constatare a contravenției, rezultă că transportul s-a realizat pentru cantitatea de 8,5 m³ de tocătură de fag.

8. În urma verificării mențiunilor din procesul-verbal contestat, prima instanță a constatat că acesta respectă condițiile de formă prevăzute de art. 16 și art. 19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*).

9. Conform pct. 21 din anexa nr. 1 „Definiții” la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, „materialele lemnoase” sunt definite ca fiind „*lemnul rotund sau despăcat de lucru și lemnul de foc, cheresteaua, flancurile, traversele, lemnul ecarisat — cu secțiune dreptunghiulară sau pătrată, precum și lemnul cioplit. Această categorie cuprinde și arbori și arbuști ornamentali, pomi de Crăciun, răchită și puieti; materialele lemnoase nu sunt bunuri divizibile*”. Această definiție a fost preluată și de art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014, care prevede că, „*în sensul prezentei hotărâri, materialele lemnoase nu sunt bunuri divizibile*”.

10. Conform art. 1 lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008, „bunuri divizibile” sunt „*materiale vrac transportate fără ambalaj, în grămezi neordonate, sub formă de pulbere, granule sau bucăți ori materiale fluide sau semifluide provenite din: ... exploatarea forestiere sau depozite de material lemnoas*”.

11. Prima instanță a analizat această neconcordanță legislativă prin prisma succesiunilor actelor normative menționate anterior.

12. S-a reținut că Legea nr. 46/2008 — Codul silvic a fost publicată, inițial, la data de 27.03.2008, iar, ulterior, la data de 6.11.2008, a fost publicată Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008, act ierarhic inferior, care, nesocotind dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 24/2000*), avea o dispoziție contrară Legii nr. 46/2008 — Codul silvic.

13. S-a reținut că, potrivit art. 64 alin. (4) din Legea nr. 24/2000, „*dacă o normă de nivel inferior, cu același obiect, nu a fost abrogată expres de actul normativ de nivel superior, această obligație îi revine autorității care a emis prima actul*”, ceea ce s-a întâmplat, prin republicarea Legii nr. 46/2008 — Codul silvic, la data de 12.08.2015, actul normativ prevăzând art. 132 lit. j) că „*La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă (...) orice altă dispoziție contrară prevederilor prezentului cod*”.

14. Prima instanță a constatat astfel că prevederile art. 1 lit. d) teza a V-a din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008 au fost abrogate expres, indirect, prin dispozițiile Legii nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, situație în care materialul lemnoas transportat nu poate fi catalogat ca un bun divizibil; dacă materialul lemnoas este un bun indivizibil, atunci transportului în cauză nu îi sunt aplicabile prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.373/2008.

15. Pe cale de consecință, prima instanță a admis, în parte, plângerea petentei și a dispus anularea procesului-verbal de constatare a contravenției, respingând capătul de cerere privind restituirea sumei de 500 lei, achitată de petentă în termen de 48 de ore.

B. Calea de atac formulată

16. Împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță au declarat apel atât petenta, solicitând schimbarea, în parte, a acesteia, în sensul admiterii inclusiv a capătului de cerere privind restituirea sumei achitate cu titlu de amendă contravențională în termen de 48 de ore, cât și pârâtul, care a solicitat anularea sentinței atacate și, în rejudecare, respingerea plângerii, ca netemeinică și nelegală.

17. În susținerea căii de atac formulate, apelantul-pârât arată că hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea dispozițiilor art. 237 din Codul de procedură civilă, prima instanță dând o interpretare greșită, bazată pe considerente de ordin subiectiv, dispozițiilor legale aplicabile.

18. Arată apelantul-pârât că, față de motivele anulării procesului-verbal de constatare a contravenției, chiar dacă nu s-a făcut referire la un document însoțitor al mărfii, este indicat clar, din punctul de vedere al circulației lor juridice, faptul că se

efectua un transport de bunuri divizibile; raportat la speța de față, lemnul transportat era deci departe de a fi neîmpărțit, nedivizibil.

19. Apelantul-pârât apreciază că materialele transportate fac parte din categoria bunurilor divizibile și, ca urmare, fapta a fost constatată și sancționată în mod legal de către agentul constator.

20. În drept, au fost invocate dispozițiile art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și art. 466 din Codul de procedură civilă.

21. Prin întâmpinarea formulată, apelanta-potentă a solicitat respingerea apelului formulat de pârât, arătând că acesta se rezumă strict la invocarea pur declarativă a motivelor de apel, fără a le argumenta în vreun fel.

III. Prevederi normative supuse interpretării și incidente cauzei

22. *Legea nr. 46/2008 — Codul silvic:*

„Anexa nr. 1 — Definiții

(...)”

21. Materiale lemnoase — lemnul rotund sau despicat de lucru și lemnul de foc, cheresteaua, flancurile, traversele, lemnul ecarisat — cu secțiuni dreptunghiulară sau pătrată, precum și lemnul cioplit.

(...)”

23. *Hotărârea Guvernului nr. 470/2014:*

„Art. 4. — (...)”

(4) Volumul materialelor lemnoase se determină în conformitate cu prevederile art. 8 alin. (2) din norme; în sensul prezentei hotărâri, materialele lemnoase nu sunt bunuri divizibile.”

Anexa — Norme referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, precum și a unor măsuri de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor ce revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn:

„Art. 2. — (1) În sensul prezentelor norme, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *achizitor de materiale lemnoase* — operatorul economic care cumpără materiale lemnoase, în baza unui borderou de achiziție, de la proprietarii de păduri, persoane fizice, de la membrii formelor asociative prevăzute la art. 92 și 95 din *Legea nr. 46/2008 — Codul silvic*, cu modificările și completările ulterioare, și de la proprietarii de vegetație forestieră de pe terenuri din afara fondului forestier, materiale lemnoase care sunt deținute cu titlu legal și care provin din proprietățile acestora;

b) *cherestele* — piese de lemn obținute prin tăierea longitudinală ori așchiera buștenilor sau lemnului brut și, eventual, o retezare și/sau prelucrări ulterioare pentru o anumită exactitate. În categoria cherestelelor sunt cuprinse și: scânduri, dulapi, bulzi, șipci, rigle, frize, grinzi și lăturoaie; lăturoaiele sunt cherestele netivite rezultate din flancurile bușteanului, cu fața interioară complet ferăstruită, iar cealaltă față ferăstruită pe cel mult jumătate din lungime, cu lungimea de minimum 1 m, iar grosimea de maximum 6,0 cm;

c) *circulația materialelor lemnoase* — acțiunea de transport al materialelor lemnoase pe orice cale posibilă, cu sau fără transmiterea proprietății asupra materialelor lemnoase, de la locul unde au fost recoltate, obținute, depozitate, deținute sau prelucrate, folosindu-se în acest scop orice mijloc de transport;

d) *controlul provenienței, al circulației materialelor lemnoase, al depozitelor, precum și al instalațiilor de prelucrare a lemnului rotund* — acțiunile întreprinse de structurile de control, conform competențelor stabilite prin prevederile art. 24 alin. (1) din *Legea*

nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, cu modificările ulterioare, pentru stabilirea provenienței materialelor lemnoase recoltate, a celor comercializate, precum și a celor transportate pe orice fel de căi de transport și/sau care sunt supuse proceselor de prelucrare ori depozitare;

e) *custodia* — deținerea și păstrarea neschimbată a materialelor lemnoase de către operatorul economic/deținătorul/transportatorul în posesia căruia au fost identificate materialele lemnoase pentru care agentul constator a dispus, în baza unui proces-verbal, reținerea și predarea în custodie; custodia este obligatorie pentru deținătorul fizic al materialelor lemnoase și se poate dispune în legătură cu materialele lemnoase cu privire la care normele legale prevăd reținerea în vederea stabilirii provenienței ori cu privire la care există suspiciunea că provin din săvârșirea de contravenții ori infracțiuni;

f) *deținător de materiale lemnoase* — orice persoană fizică sau juridică care deține materiale lemnoase;

g) *dimensiune efectivă* — dimensiunea unei piese de cherestea în momentul măsurării;

h) *intermedierea în comerțul cu materiale lemnoase* — activitate comercială prin care intermediarul mijlocește încheierea unor afaceri între comercianți în baza contractului specific de intermediere și în schimbul unei remunerații. Intermedierea exclude deținerea de materiale lemnoase și vânzarea în nume propriu a materialelor lemnoase de către intermediar;

i) *lemn ecarisat* — lemn obținut prin ciopirea sau ferăstruirea pe cel puțin o față a lemnului rotund;

j) *lemn prelucrat sau semifabricat* — sortiment obținut prin operații de retezare și/sau spintecare a lemnului rotund, a buștenilor, a lemnului ecarisat, a lemnului cioplit ori a cherestelei;

k) *operator* — orice persoană fizică sau juridică ori entitate cu/fără personalitate juridică care desfășoară, cu sau fără respectarea condițiilor prevăzute de lege, operațiuni de orice tip cu masă lemnoasă sau materiale lemnoase;

l) *reținerea* — măsura de oprire, în faza comercială sau de producție în care au fost identificate, a materialelor lemnoase cu privire la care normele legale prevăd reținerea în vederea stabilirii provenienței, fiind obligatorie pentru operatorul economic/deținătorul/transportatorul materialelor lemnoase; reținerea se aplică de agentul constator și în cazul materialelor lemnoase abandonate cu respectarea prevederilor legale în vigoare;

m) *mijloc de transport* — autovehicul rutier sau orice parte a autovehiculului rutier distinct înmatriculată/neînmatriculată, vagonul de cale ferată, șlepul, nava, containerul pentru transportul terestru sau naval, atelajele, în care se încarcă și cu care se transportă materiale lemnoase.

(2) Termenii și expresiile privitoare la lemn și produse din lemn care nu se regăsesc la alin. (1) sunt cele prevăzute în Regulament și se definesc în conformitate cu standardele aplicabile materialelor lemnoase.

(...)

Art. 7 alin. (1) — Lemnul și produsele din lemn care nu fac parte din categoria materialelor lemnoase, așa cum sunt definite în anexa la *Legea nr. 46/2008 — Codul silvic*, cu modificările și completările ulterioare, sunt:

a) lemn sub formă de așchii sau particule, rumeșuș, deșeuri și resturi de lemn, chiar aglomerate, brichete, pelete sau forme similare — cod 4401;

(...);

24. *Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008:*

„Art. 1. — În sensul prezentei hotărâri, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

(...)

d) *bunuri divizibile* — materiale vrac transportate fără ambalaj, în grămezi neordonate, sub formă de pulbere, granule sau bucăți, ori materiale fluide sau semifluide provenite din:

(...)

— exploatări forestiere sau depozite de material lemnos;

(...)

Art. 5. — Obligațiile utilizatorului sunt următoarele:

a) să nu transporte pe rețeaua de drumuri publice din România bunuri divizibile fără tichet de cântar eliberat de furnizor;

b) să nu transporte bunuri divizibile cu vehicule din dotarea cărora lipsește prelata, iar în cazul în care vehiculele sunt prevăzute prin construcție cu obloane, acestea trebuie să fie asigurate cu sisteme de închidere care să împiedice deschiderea accidentală a obloanelor în cursul transportului și scurgerea bunurilor divizibile”.

25. *Regulamentul (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor ce revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn:*

„Anexă

Lemn și produse din lemn, în conformitate cu clasificarea din Nomenclatura combinată prevăzută în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2.658/87 al Consiliului*1), cărora li se aplică dispozițiile prezentului regulament:

— 4401 Lemn de foc, sub formă de trunchiuri, butuci, ramuri, vreascuri sau sub forme similare, lemn sub formă de așchii sau particule: rumeguș, deșeuri și resturi din lemn, chiar aglomerate, sub formă de butuci, brichete, pelete sau forme similare

(...)”.

IV. **Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept**

26. Apelanta-petentă a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare a instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, arătând că, în speță, nu este vorba despre o chestiune de drept nouă, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată; a menționat că, la nivel național, în această materie s-a conturat de-a lungul timpului o practică dominantă, în sensul reținerii incidenței dispozițiilor Legii nr. 46/2008 — Codul silvic și ale Hotărârii Guvernului nr. 470/2014, instanțele constatând că utilizatorul nu are obligația de a deține tichet de cântar eliberat de furnizor pentru transportul bunurilor precum deșeuri lemnoase, rumeguș, tocătură lemnoasă.

27. A susținut că, potrivit jurisprudenței, obligațiile prevăzute de art. 5 lit. a) și b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008 nu sunt aplicabile transportului bunurilor precum deșeuri lemnoase, rumeguș, tocătură lemnoasă, întrucât materialele lemnoase nu sunt considerate bunuri divizibile conform Legii nr. 46/2008 — Codul silvic.

28. Din încheierea de sesizare nu rezultă dacă apelantul-intimat și-a exprimat punctul de vedere.

V. **Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea**

A. *Cu privire la admisibilitatea sesizării*

29. Instanța de trimitere nu își prezintă punctul de vedere cu privire la problema de drept a cărei dezlegare o solicită.

30. Astfel, contrar dispozițiilor art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, completul care a formulat sesizarea nu procedează la analiza condițiilor de admisibilitate a sesizării și nu menționează motivele pentru care a ajuns la concluzia admisibilității, conform art. 520 din același cod.

B. *Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării*

31. Nici cu privire la modul de interpretare a dispozițiilor legale în discuție Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă,

de contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat punctul de vedere, mărginindu-se la prezentarea jurisprudenței instanței în această materie.

32. Astfel, s-a arătat că există două orientări jurisprudențiale, în cadrul practicii instanței, după cum urmează:

33. O *orientare* potrivit căreia bunurile precum deșeuri lemnoase, rumeguș, tocătură lemnoasă nu sunt divizibile, iar pentru acestea nu este necesară emiterea tichetului de cântar, transportul realizându-se în baza avizului de însoțire a materialului lemnos.

34. În sprijinul acestei orientări s-a reținut că, în succesiunea actelor normative care au reglementat circulația și comercializarea materialelor lemnoase, este în vigoare Hotărârea Guvernului nr. 470/2014, potrivit căreia materialele lemnoase nu mai sunt considerate bunuri divizibile care să necesite deținerea unui bon de cântar pentru transportul lor. S-a apreciat că aceste bunuri fac parte din categoria materialelor lemnoase și, față de prevederile art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014, nu sunt divizibile, astfel că societatea avea dreptul de a le transporta pe rețeaua de drumuri publice din România, fără tichet de cântar eliberat de furnizor, fiind suficient avizul de însoțire care cuprinde cantitatea transportată.

35. S-a apreciat că Hotărârea Guvernului nr. 470/2014 constituie o „lege mai favorabilă”, care nu mai consideră materialele lemnoase ca fiind bunuri divizibile, având preeminență față de Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008 (deciziile nr. 921/A/20.11.2018, nr. 772/A/16.10.2018 și nr. 550/A/26.06.2018).

36. O *altă orientare*, în sensul că bunurile precum deșeuri lemnoase, rumeguș, tocătură lemnoasă sunt divizibile, fiind necesară emiterea tichetului de cântar de către furnizor, nefiind suficient avizul de însoțire.

37. În argumentarea acestei opinii s-a reținut că, potrivit art. 1 lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008, prin *bunuri divizibile* se înțelege *materialele vrac fără ambalaj, în grămezi neordonate, sub formă de pulbere, granule ori materiale fluide provenite din (...) exploatări forestiere sau depozite de material lemnos.*

38. S-a arătat că nu există nicio prevedere legală care să excepteze marfa transportată de către petentă (rumeguș fag), conform avizului de însoțire a mărfii, de la obligativitatea de a deține pentru aceasta tichet de cântar, iar aspectul potrivit căruia marfa a fost cântărită la destinație nu este de natură a înlătura răspunderea contravențională, deoarece legiuitorul a prevăzut în mod expres obligația de a deține respectivul tichet, care face dovada cântăririi mărfii anterior punerii acesteia în circulație pe drumurile publice, și nu ulterior, când aceasta a ajuns deja la destinație și nu mai poate fi verificată cantitatea transportată.

39. Totodată, individualizarea mărfii prin alte mijloace nu este echivalentă respectării obligației instituite de art. 5 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008.

40. Dispozițiile art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014 nu au înlăturat calitatea de bunuri divizibile a materialelor lemnoase, domeniul de aplicare a acestui act normativ, precum și a Regulamentului (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor ce revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn (Regulament), la care face referire, fiind diferit de cel al Hotărârii Guvernului nr. 1.373/2008 (Decizia nr. 592/A/19.06.2015 a Tribunalului Caraș-Severin și Sentința nr. 566/23.04.2018 a Judecătoriei Caransebeș).

41. De asemenea, instanța de trimitere a menționat și câteva hotărâri pronunțate de către alte instanțe în această materie, respectiv deciziile nr. 527/13.06.2019 și nr. 889/26.09.2017 ale Tribunalului Arad (Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale) și Decizia nr. 138/A/11.02.2019 a Tribunalului Hunedoara, în sensul primei

orientări, și deciziile nr. 1.224/A/09.10.2017 și nr. 217/A/2016 ale Tribunalului Hunedoara (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal) și nr. 721/A/16.05.2017 și nr. 1.518/A/23.11.2017 ale Tribunalului Alba (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și de insolvență), în sensul celei de-a doua orientări.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

A. În urma consultării evidențelor întocmite la nivelul instanței supreme, în jurisprudența Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii și a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu au fost identificate decizii care să prezinte relevanță asupra dezlegării problemei de drept ce formează obiectul sesizării.

B. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată, în majoritate, au comunicat că nu au identificat jurisprudență cu privire la problema de drept ce face obiectul sesizării; numai câteva instanțe au transmis puncte de vedere sau simple opinii referitoare la problema de drept supusă dezlegării, unele însoțite de jurisprudență.

42. Din analiza acestor răspunsuri, coroborată cu jurisprudența atașată sesizării de către instanța de trimitere, rezultă:

43. **O orientare**, potrivit căreia, în aplicarea dispozițiilor art. 21 din anexa nr. 1 — „Definiții” la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic și a art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014, raportat la dispozițiile art. 5 lit. a) și b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008, în cazul transportului de deșeuri lemnoase, rumeguș, tocătură lemnoasă este necesară emiterea tichetului de cântar, având în vedere că masa acestor materiale lemnoase nu poate fi determinată pe baza volumetriei încărcăturii, conform Legii nr. 46/2008 — Codul silvic.

44. S-a arătat că produsele din lemn în discuție, care nu fac parte din categoria materialelor lemnoase, conform prevederilor pct. 21 din anexa nr. 1 „Definiții” din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic și ale art. 4 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014, sunt bunuri divizibile, iar pe parcursul transportului trebuie îndeplinite obligațiile prevăzute de art. 5 lit. a) (deținerea tichetului de cântar) și b) (montarea prelatei) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008, nefiind suficient avizul de însoțire.

45. În sprijinul acestei orientări s-a susținut că nu există nicio prevedere legală care să excepteze marfa reprezentând rumeguș de la obligativitatea de a deține pentru aceasta tichet de cântar, iar aspectul potrivit căruia marfa a fost cântărită la destinație nu este de natură a înlătura răspunderea contravențională, deoarece legiuitorul a prevăzut în mod expres obligația de a deține respectivul tichet, care face dovada cântăririi mărfii anterior punerii acesteia în circulație pe drumurile publice, și nu ulterior, când aceasta a ajuns deja la destinație și nu mai poate fi verificată cantitatea transportată.

46. Totodată, individualizarea mărfii prin alte mijloace nu este echivalentă respectării obligației instituite de art. 5 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008.

47. S-a arătat, de asemenea, că dispozițiile art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014 nu au înlăturat calitatea de bunuri divizibile a materialelor lemnoase; textul normativ prevede că, în sensul hotărârii Guvernului în discuție, materialele lemnoase nu sunt bunuri divizibile și reglementează modul de determinare a volumului materialelor lemnoase, în sensul art. 8 alin. (2) din Normele aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 470/2014, prevăzând regulile „referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, precum și a unor măsuri de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor ce revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn” (Regulamentul) și stabilind obligațiile care

revin numai operatorilor și comercianților, astfel cum sunt definiți la art. 2 lit. c) și d) din Regulament — „orice persoană fizică sau juridică care introduce pe piață lemn sau produse de lemn”, respectiv „orice persoană fizică sau juridică care, în cursul unei activități comerciale, vinde sau cumpără lemn sau produse din lemn introduse deja pe piața internă”.

48. S-a susținut că domeniul de aplicare și obiectul Regulamentului sunt stabilite de art. 1 din acesta și constau în a stabili obligațiile care revin operatorilor care introduc pentru prima dată pe piața internă lemn și produse din lemn, precum și obligațiile care revin comercianților, scopul fiind de a garanta că numai produse din lemn care sunt conforme cu legislația națională a țării producătoare intră în circuitul comercial al Uniunii.

49. Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008 reglementează relații sociale diferite față de cele două acte normative antemenționate, respectiv relațiile sociale privind reglementarea furnizării și a transportului rutier de bunuri divizibile pe drumurile publice din România, neavând relevanță prevederile art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014.

50. În consecință, se apreciază că aceste produse din lemn, care nu fac parte din categoria materialelor lemnoase, conform prevederilor pct. 21 din anexa nr. 1 — „Definiții” la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic și art. 4 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014, sunt bunuri divizibile, iar pe parcursul transportului trebuie îndeplinite obligațiile prevăzute de art. 5 lit. a) (deținerea tichetului de cântar) și b) (montarea prelatei) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008, domeniul de reglementare al celor două hotărâri de guvern fiind diferit.

51. S-au pronunțat, respectiv au opinat în acest sens următoarele instanțe:

— judecătoriiile Caransebeș (Sentința nr. 566 din 23.04.2018), Iași și Bistrița (o opinie);

— tribunalele Alba (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și de insolvență — deciziile nr. 721/A/16.05.2017 și nr. 1.518/A/23.11.2017) Caraș-Severin (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 592/A din 19.06.2015), Hunedoara (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 1.374/A din 30 octombrie 2017, nr. 1.224/A din 9 octombrie 2017 și nr. 417/A din 26 martie 2019), București, Ilfov, Giurgiu, Ialomița, Cluj (deciziile nr. 984 din 13 iunie 2019 și nr. 430 din 20 martie 2019), Galați (Secția de contencios administrativ și fiscal), Bihor (Secția a III-a contencios administrativ și fiscal) și Mureș (Secția contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 1.079 din 24 septembrie 2018 și nr. 950 din 25 iunie 2019, ambele definitive);

— curțile de apel Bacău și Târgu Mureș (Secția contencios administrativ și fiscal și instanțele din raza sa de competență teritorială).

52. **O altă orientare**, potrivit căreia bunurile precum deșeuri lemnoase, rumeguș, tocătură lemnoasă nu sunt divizibile și că pentru acestea nu este necesară emiterea tichetului de cântar, transportul realizându-se în baza avizului de însoțire a materialului lemnos, în raport cu dispozițiile art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014, în vigoare, care reprezintă legea mai favorabilă decât Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008.

53. S-a arătat, în sprijinul acestei orientări, că, în succesiunea actelor normative care au reglementat circulația și comercializarea materialelor lemnoase, este în vigoare Hotărârea Guvernului nr. 470/2014, potrivit căreia materialele lemnoase nu mai sunt considerate bunuri divizibile care să necesite deținerea unui bon de cântar pentru transportul lor; s-a apreciat că aceste bunuri fac parte din categoria materialelor lemnoase și, față de prevederile art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014, nu sunt divizibile, astfel că societatea avea dreptul de a le transporta pe rețeaua de drumuri publice

din România, fără tichet de cântar eliberat de furnizor, fiind suficient avizul de însoțire care cuprinde cantitatea transportată.

54. S-au pronunțat, respectiv au opinat în acest sens următoarele instanțe:

— *Judecătoria Bistrița (o opinie)*;

— *tribunalele Vrancea* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal), *Caraș-Severin* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 921/A/20.11.2018, nr. 772/A/16.10.2018 și nr. 550/A/26.06.2018), *Arad* (Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale — deciziile nr. 527/13.06.2019 și nr. 889/26.09.2017) și *Hunedoara* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 138/A/11.02.2019).

VII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

55. Prin Adresa nr. 2.737/C/3869/III-5/2019 din 22 noiembrie 2019, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

56. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din același cod, pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, propunându-se soluția respingerii sesizării.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

57. Examinând sesizarea, întrebarea ce face obiectul acesteia și raportul întocmit de judecătorul-raportor, constată următoarele:

58. Înainte de cercetarea în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să analizeze dacă sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

59. Din cuprinsul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

— existența unei chestiuni de drept; problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

— chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecății în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei; noțiunea de „soluționare pe fond” trebuie înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

— chestiunea de drept să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele.

60. Procedând la analiza sesizării din perspectiva exigențelor legale sus-menționate, se constată următoarele:

61. În ceea ce privește cerința noutății chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării se impun o serie de clarificări; analiza conținutului art. 519 din Codul de procedură civilă relevă că noutatea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării reprezintă o condiție distinctă de aceea a nepronunțării

anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra respectivei chestiuni de drept ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare cu privire la acea chestiune de drept.

62. În cazul de față se constată că instanța de trimitere nu a analizat condițiile de admisibilitate a sesizării și nu a justificat condiția noutății chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

63. Așa cum Înalta Curte de Casație și Justiție a decis în jurisprudența sa anterioară, în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție, sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă.

64. Pentru verificarea cerinței noutății este necesar a se observa dacă pronunțarea unei hotărâri preliminare este aptă să realizeze scopul acestui instrument de unificare jurisprudențială, și anume să elimine riscul apariției și dezvoltării unei jurisprudențe neunitare, prin rezolvarea de principiu a unei chestiuni de drept apărute într-o cauză aflată în curs de soluționare în ultimă instanță.

65. Trebuie amintit că, în măsura în care problema de drept care formează obiectul judecății a fost soluționată în mod diferit de către instanțe, prin hotărâri judecătorești definitive, instrumentul de unificare jurisprudențială adecvat este recursul în interesul legii, reglementat de art. 515 din Codul de procedură civilă.

66. Problema de drept supusă dezlegării necesită interpretarea corelată a normelor cu caracter special, care reglementează modul de transportare a materialelor lemnoase, definite ca atare, cu normele generale, care reglementează obligațiile utilizatorilor — operatorilor economici care transportă bunuri divizibile, de a nu transporta aceste bunuri pe rețeaua de drumuri publice din România fără tichet de cântar eliberat de furnizor.

67. Problema care interesează în concret instanța de trimitere este aceea dacă rumegușul sau tocătura de lemn reprezintă „materiale lemnoase” în sensul definit de Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, anexa nr. 1, pct. 21, și, prin urmare, dacă le sunt aplicabile dispozițiile art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014, potrivit cărora materialele lemnoase nu sunt bunuri divizibile sau, dimpotrivă, constituie „bunuri divizibile”, astfel cum această categorie de bunuri este definită de art. 1 lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008, fiind bunuri transportate în vrac fără ambalaj, provenite din exploatarea forestieră sau depozite de material lemnos.

68. Încadrarea într-o categorie sau alta are consecințe în ceea ce privește modul de determinare a volumului/masei bunurilor transportate și, respectiv, în privința documentelor necesare transportului acestora.

69. Astfel, pe de o parte, dacă rumegușul sau tocătura de lemne se încadrează în categoria „bunurilor divizibile”, în sensul definiției date de art. 1 lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008, pentru transportul acestora trebuie îndeplinite condițiile (obligațiile) prevăzute de art. 5 lit. a) și b) din acest act normativ, și anume să nu fie transportate fără tichet de cântar eliberat de furnizor și să nu fie transportate cu vehicule nedotate cu prelată.

70. Pe de altă parte, dacă rumegușul sau tocătura de lemne ar fi considerate materiale lemnoase, respectiv bunuri care nu sunt divizibile, transportul acestor tipuri de materiale ar trebui supus normelor stabilite de Hotărârea Guvernului nr. 470/2014, care nu instituie obligația ca materialele lemnoase să fie însoțite de tichet de cântar, alături de avizele de însoțire.

71. În cazul de față, condiția noutății chestiunii de drept nu este îndeplinită față de împrejurarea că din studierea răspunsurilor transmise de curțile de apel la cererea instanței

supreme și a jurisprudenței anexate sesizării se constată că, în perioada 2015—2019, instanțele de judecată s-au pronunțat asupra chestiunii de drept supuse analizei, prin hotărâri definitive.

72. Într-o primă orientare jurisprudențială, s-a formulat concluzia potrivit căreia rumegușul sau tocătura de lemn ar trebui considerate „materiale lemnoase”, bunuri care nu sunt considerate *de drept divizibile*, apreciindu-se că dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 470/2014 reprezintă „legea mai favorabilă”, întrucât nu necesită deținerea unui bon de cântar pentru transportul acestor materiale.

73. Înalta Curte de Casație și Justiție observă că hotărârile judecătorești care împărtășesc această interpretare înlătură aplicarea dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. a) din Normele aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 470/2014, care stabilesc în mod expres faptul că lemnul sub formă de așchii sau particule, rumeguș, deșeuri și resturi de lemn nu fac parte din categoria „materialelor lemnoase”, așa cum sunt definite în anexa la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, apreciind că acestea contravin definiției date prin anexa la Regulamentul (UE) nr. 995/2010 din 20 octombrie 2010 „lemnului și produselor din lemn”, potrivit căreia deșeurile și resturile din lemn sunt materiale lemnoase, regulamentul fiind direct aplicabil în dreptul intern, potrivit art. 148 alin. (2) din Constituția României.

74. Cea de-a doua orientare jurisprudențială, care apreciază că rumegușul sau tocătura de lemn se încadrează în categoria „bunurilor divizibile”, are în vedere faptul că Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008, care reglementează condițiile transportului rutier de mărfuri divizibile pe drumurile publice din România, are obiect de reglementare diferit față de Hotărârea Guvernului nr. 470/2014 pentru aprobarea Normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor

lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, precum și a unor măsuri de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor ce revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn.

75. În cuprinsul capitolului VI — Jurisprudența instanțelor naționale în materie — sunt prezentate pe larg cele două orientări ale instanțelor de judecată în privința chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, hotărârile judecătorești identificate atestând existența unei practici judiciare neunitare.

76. Analiza practicii judiciare evidențiază deci faptul că problema de drept a cărei lămurire se solicită și-a pierdut caracterul de nouitate, în condițiile în care instanțele de judecată au soluționat litigiile în care această chestiune de drept a primit deja o rezolvare prin hotărârile pronunțate.

77. Prin urmare, existența, deja, a unei practici neunitare denotă nu numai că se poate apela la mecanismul recursului în interesul legii, ci și faptul că instanța supremă nu mai poate pronunța o hotărâre prealabilă în cauză, întrucât scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, chestiunea de drept care a suscitat-o nemaifiind, așadar, una nouă, ci una care a creat deja divergență în jurisprudență.

78. În considerarea argumentelor expuse se apreciază, în acord cu jurisprudența anterioară a instanței supreme, că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă nu poate fi uzitat, atât timp cât legiuitorul a limitat, prin condițiile restrictive de admisibilitate analizate, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prelabile numai în privința chestiunilor de drept noi, astfel încât calea hotărârii prelabile nu mai este deschisă.

79. Pentru considerentele arătate, constatând că nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.568/208/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Prevederile pct. 21 din anexa nr. 1 — «Definiții» la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prevederile art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014 pentru aprobarea Normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, precum și a unor măsuri de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor ce revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile în domeniul reglementat de Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008 privind reglementarea furnizării și transportului rutier de bunuri divizibile pe drumurile publice din România, cu modificările și completările ulterioare, respectiv dacă pentru transportul bunurilor precum deșeuri lemnoase, rumeguș, tocătură lemnoasă, trebuie îndeplinite obligațiile prevăzute de art. 5 lit. a), b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2020.

PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DENISA ANGELICA STĂNIȘOR

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului privind separarea contabilă a activităților desfășurate de către titularii de licențe din sectorul gazelor naturale

Având în vedere dispozițiile art. 122 alin. (1) lit. a) și alin. (4) și ale art. 182 din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. f) și ale art. 10 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind separarea contabilă a activităților desfășurate de către titularii de licențe din sectorul gazelor naturale, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale nr. 1.139/2006 pentru aprobarea Regulamentului privind separarea contabilă, legală, funcțională și organizatorică a activităților reglementate

din sectorul gazelor naturale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 27 octombrie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei și titularii de licențe în sectorul gazelor naturale vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Dumitru Chiriță

București, 26 februarie 2020.
Nr. 21.

ANEXĂ

REGULAMENT privind separarea contabilă a activităților desfășurate de către titularii de licențe din sectorul gazelor naturale

CAPITOLUL I Dispoziții generale

SECȚIUNEA 1 Obiectul regulamentului

Art. 1. — Prezentul regulament stabilește:

a) principiile, criteriile și regulile generale de separare a evidențelor contabile aferente veniturilor și cheltuielilor, pe fiecare activitate desfășurată de către titularii de licențe din sectorul gazelor naturale;

b) structura, conținutul și formatul raportării anuale realizate de către titularii de licențe, precum și termenele de transmitere a acestora către Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei.

Art. 2. — Evidențele contabile separate asigură reflectarea veniturilor și cheltuielilor, pe fiecare din activitățile prevăzute la art. 5 alin. (1), ca și cum acestea ar fi realizate de către entități distincte, în scopul evitării discriminării și subvențiilor încrucișate între activitățile desfășurate.

Art. 3. — Evidențele contabile separate se întocmesc conform principiilor, criteriilor și regulilor stabilite prin prezentul regulament.

SECȚIUNEA a 2-a Abrevieri și definiții

Art. 4. — (1) În cadrul prezentului regulament se utilizează următoarele abrevieri:

— ANRE — Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei;

— ECR — evidențe contabile reglementate.

(2) În înțelesul prezentului regulament, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. *an de raportare* — an de reglementare/ciclu anual de înmagazinare ale cărui rezultate privind activitățile desfășurate de către titularul de licențe în sectorul gazelor naturale se prezintă în ECR;

2. *evidențe contabile reglementate* — situații ale veniturilor și cheltuielilor realizate de titularii de licențe, întocmite pe baza evidențelor contabile separate pe activități desfășurate, precum și note explicative referitoare la modul de realizare a separării evidențelor contabile. ECR sunt distincte de situațiile financiare anuale individuale pe care titularii de licență au obligația de a le întocmi și depune conform reglementărilor contabile și sunt utilizate exclusiv de către titularii de licență și ANRE.

CAPITOLUL II Separarea evidențelor contabile

Art. 5. — (1) Titularii de licențe în sectorul gazelor naturale sunt obligați să țină evidențe contabile separate având drept

criterii: tipul de activitate desfășurată, sectorul în care se desfășoară, precum și piața din care face parte, după cum urmează:

1. activități reglementate din sectorul gazelor naturale, detaliate pe:

- a) distribuția gazelor naturale, detaliată pe:
 - (i) activitatea de distribuție a gazelor naturale;
 - (ii) racordarea la sistemele de distribuție a gazelor naturale;
 - (iii) activități conexe celei de operare a sistemelor de distribuție a gazelor naturale;
 - (iv) stocarea gazelor naturale în conductele de distribuție a gazelor naturale;
- b) transportul gazelor naturale, detaliat pe:
 - (i) activitatea de transport al gazelor naturale, cu defalcarea activității de echilibrare a sistemelor de transport al gazelor naturale;
 - (ii) racordarea la sistemele/conductele de transport al gazelor naturale;
 - (iii) activități conexe celei de operare a sistemelor de transport al gazelor naturale;
 - (iv) stocarea gazelor naturale în conductele de transport al gazelor naturale;
- c) înmagazinarea subterană a gazelor naturale, detaliată pe:
 - (i) activitatea de înmagazinare subterană a gazelor naturale;
 - (ii) racordarea la sistemele de înmagazinare subterană a gazelor naturale;
 - (iii) activități conexe celei de operare a sistemelor de înmagazinare subterană a gazelor naturale;
- d) furnizarea gazelor naturale la preț reglementat;
- e) furnizarea de ultimă instanță a gazelor naturale;
- f) transportul gazelor naturale prin conductele de alimentare din amonte;

- g) activitățile aferente operării terminalului GNL;
 - h) alte activități reglementate din sectorul gazelor naturale;
2. activități nereglementate din sectorul gazelor naturale:

- a) furnizarea gazelor naturale la preț nereglementat;
- b) distribuția gazelor naturale prin sistem de distribuție închisă;

- c) administrarea piețelor centralizate;
- d) activitatea traderului de gaze naturale;
- e) alte activități;

3. activități din afara sectorului gazelor naturale.

(2) Activitățile prevăzute la alin. (1) includ și activitățile cu privire la biogaz/biometan și GNL.

Art. 6. — Separarea evidențelor contabile aferente cheltuielilor și veniturilor între activitățile prevăzute la art. 5 se va realiza de către titularul de licență cu respectarea obligațiilor specifice prevăzute în legislația în vigoare și are la bază următoarele principii:

- a) cauzalitatea — cheltuielile și veniturile sunt atribuite în concordanță cu activitatea care le determină;
- b) obiectivitatea — cheltuielile și veniturile sunt atribuite pe baze obiective, fără a se urmări un interes ori obținerea unui beneficiu nemeritat;
- c) transparența — cheltuielile și veniturile sunt atribuite pe activități în mod transparent și pot fi identificate pentru fiecare activitate;
- d) continuitatea — cheltuielile și veniturile sunt atribuite pe activități pe baza unor reguli aplicate constant în timp.

Art. 7. — Pentru alocarea cheltuielilor și veniturilor pe fiecare activitate desfășurată de către titularii de licență se utilizează următoarele reguli:

- a) alocarea integrală — regula prin care cheltuielile și veniturile realizate în cadrul unei activități dintre cele prevăzute

la art. 5 pot fi individualizate și atribuite în totalitate activității respective;

b) alocarea parțială — regula prin care cheltuielile și veniturile realizate, care nu pot fi individualizate și atribuite unei singure activități, dintre cele prevăzute la art. 5, se atribuie activităților respective pe baza ipotezelor sau cheilor de repartizare stabilite de către titularul de licență, cu respectarea principiilor de alocare.

Art. 8. — Evidențele contabile separate trebuie să aibă un grad de detaliere care să permită ANRE identificarea veniturilor și cheltuielilor pentru fiecare activitate reglementată.

Art. 9. — Pe baza evidențelor contabile separate, titularii de licențe întocmesc ECR, pentru fiecare an de raportare, care cuprind următoarele:

- a) situația cheltuielilor realizate pentru fiecare activitate desfășurată, din cele prevăzute la art. 5;
- b) situația veniturilor realizate pentru fiecare activitate desfășurată, din cele prevăzute la art. 5;
- c) note explicative referitoare la modul de realizare a separării evidențelor contabile, cu privire la:
 - (i) activitățile și operațiunile executate în cadrul fiecărei activități reglementate desfășurate;
 - (ii) ipotezele, criteriile și cheile de alocare care au stat la baza separării pe activități a cheltuielilor și veniturilor realizate de către titularul de licență, prezentate pe fiecare cont sau tip de cheltuială/venit.

Art. 10. — Pentru fiecare cont sintetic de cheltuială/venit vor fi indicate, prin note, tranzacțiile înregistrate pentru desfășurarea activităților reglementate din sectorul gazelor naturale realizate cu întreprinderi conexe, iar pentru fiecare întreprindere conexă vor fi prezentate informații pentru fiecare tranzacție în parte, referitoare la felul acesteia, numărul, data și valoarea contractului în baza căruia s-a realizat.

CAPITOLUL III Raportarea anuală

Art. 11. — Titularii de licențe din sectorul gazelor naturale care desfășoară cel puțin o activitate reglementată prevăzută la art. 5 alin. (1) pct. 1 au obligația să transmită către ANRE o raportare anuală, care include, conform anexei nr. 1, în funcție de tipul de licență deținută, una sau mai multe din informațiile următoare:

- a) ECR, conform anexelor nr. 2, 2.1, 2.2, 2.3 și 3, 3.1, 3.2, 3.3 la prezentul regulament, și notele explicative referitoare la modul de realizare a separării evidențelor contabile;
- b) situațiile financiare anuale individuale pe care titularii de licență au obligația de a le întocmi și depune conform reglementărilor contabile;
- c) bilanța de verificare anuală, pe conturi sintetice și analitice, întocmită conform legislației contabile în vigoare;
- d) raportul de audit, întocmit conform legislației contabile în vigoare;
- e) situații ale activelor reglementate — anexele nr. 4.1, 4.2, și 4.3;
- f) situația obiectelor de inventar date în folosință — anexa nr. 5;
- g) situația sporului de eficiență realizat în anul de reglementare — anexa nr. 6;
- h) situația contractelor derulate cu întreprinderile conexe — anexa nr. 7.

Art. 12. — (1) Raportarea anuală prevăzută la art. 11 se transmite către ANRE până la data de 1 iulie a fiecărui an financiar următor celui pentru care se efectuează raportarea.

(2) Prin derogare de la prevederile alin (1), titularii de licență care desfășoară activitatea de înmagazinare subterană a gazelor naturale transmit ANRE raportarea anuală până la data

de 1 septembrie a ciclului anual de înmagazinare subterană următor celui pentru care se efectuează raportarea.

(3) Prin derogare de la prevederile alin. (1), titularii de licență care desfășoară activitatea de transport al gazelor naturale transmit până la data de 1 decembrie a anului de reglementare următor celui pentru care se efectuează raportarea.

Art. 13. — Titularii de licențe transmit raportarea anuală după cum urmează:

a) situațiile prevăzute la art. 11 lit. a), respectiv situațiile veniturilor și cheltuielilor, se transmit ANRE atât pe format hârtie, semnate de reprezentantul legal al titularului de licență, cât și prin corespondența electronică, în format Microsoft Excel, iar notele explicative în format Microsoft Word;

b) situațiile prevăzute la art. 11 lit. c), e), f), g) și h) se transmit ANRE prin corespondența electronică, în format Microsoft Excel;

c) situațiile prevăzute la art. 11 lit. b) și d) se transmit ANRE atât pe format hârtie, cât și prin corespondența electronică.

CAPITOLUL IV Dispoziții finale

Art. 14. — Titularii de licență care nu au obligația transmiterii raportării anuale întocmesc evidențe contabile proprii, conform prevederilor legislației financiar-contabile și fiscale aplicabile, separate pe activități, cu respectarea principiilor, criteriilor și regulilor stabilite prin prezentul regulament.

Art. 15. — Anexele nr. 1—7*) fac parte integrantă din prezentul regulament.

*) Anexele nr. 2—7 nu se pot publica în Monitorul Oficial al României, Partea I, din motive tehnico-redacționale și se vor publica pe site-ul ANRE, www.anre.ro, la data intrării în vigoare a prezentului regulament.

*ANEXA Nr. 1
la regulament*

Informații transmise de titularii de licențe din sectorul gazelor naturale

Tipul de licență	Informații solicitate conform art. 11 din regulament
Licență de operare a sistemelor de distribuție a gazelor naturale	lit. a)—d), lit. e) anexele nr. 4.1 și 4.3, lit. f)—h)
Licență de operare a sistemelor de transport al gazelor naturale	lit. a)—d), lit. e) anexa nr. 4.2, lit. f)—h)
Licență de înmagazinare subterană a gazelor naturale	lit. a)—d) și h)
Licență de furnizare de gaze naturale, biogaz/biometan și GNL	lit. a)—d) și h)
Licență de operare a conductelor de alimentare din amonte aferente producției gazelor naturale	lit. a)—d) și h)
Licență de operare a terminalelor GNL	lit. a)—d) și h)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

